

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 17. maj 2015

Kirkedag: 6.s.e.påske/A

Tekst: Joh 15,26-16,4

Salmer:

SK: 254 * 683 * 281 * 473 * 251

LL: 254 * 260 * 683 * 281 * 473 * 251

”Der skal komme en tid, da enhver, som slår jeg ihjel, skal mene, at han derved tjener Gud.” siger Jesus til disciplene.

De mente også, at de tjente Guds sag, da de dømte Jesus til døden. De var dybt i deres hjerte overbevist om, at det var det rigtige at gøre. De var så forankret i deres mening og tro om Gud, at Jesu fremtræden og virke kun kunne være dem en forargelse. Det var ikke kun ondskab, der var i dem. Det var også overbevisning. De var oprigtige og nidkære for deres sag, og så sig selv som sande forsvarere af den sande guds-tro.

Og angrebet (og som sådan blev Jesus opfattet) på denne tro var så alvorligt et slag, at det måtte forsvares med alle midler – også døden. Men i så fald, hvis det er ens tro, så begrundes den i en manglende kendskab til både Gud, Faderen, og til Sønnen, Jesus, hvorfor han også selv på korset bad: Far, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør. De troede at vide, hvad de gjorde; men det gjorde de faktisk ikke. De var de vantro.

Men siden er det gået op gennem hele historien, at mennesker har set deres ret til at slå ihjel for det, de mente var sandheden, for deres Gud. Kirkens folk har fra de første disciple måtte bøde med livet, fordi andre forsvarede og tjente, hvad de mente var Gud Herren. Kirken har også sine egne sorte pletter desangående, hvor den har forfulgt oprigtige og ret-troende

kristne, og gjort det i troen på Gud. Og vi oplever også i dag, at kristne slås ihjel, fordi andre forsvarer og mener at tjene deres Gud rigtigt. Der er faktisk en hel del steder i verden, hvor folk i dybeste overbevisning tjener deres Gud med det rette sind, når de slår kristne ihjel.

Der er heldigvis ved at komme mere og mere fokus på, at det kan være forbundet med livsfare at være kristne vidner i sådanne sammenhænge. Den såkaldte kristne verden er begyndt at få øjnene op for problemet. Men vi har lidt svært ved at finde ud af, hvordan vi skal løfte vort kristelige broderansvar for disse folk. Der kommer nemt til at gå politik i det, ofte også økonomi, og begge ting hæmmer ofte sagsgangen, og vi gør os nemt blinde for sagen. Måske er det også fordi vi frygter, at det kun kan standses med yderligere drab, for ikke at sige krig.

Skal vi så bare acceptere, at kristnes vilkår i verden kan være forbundet med livsfare, fordi fundamentalisme og vantro ser en trussel mod deres gud i Kristus?

Skal vi bare lade stå til og acceptere, at mennesker, der fortæller om Jesus i gerning og liv, gør det med livet som indsats?

På den anden side må vi også erkende, at det bør jo ikke komme bag på os. Jesus siger det jo til disciplene, før de slippes løs på egen hånd i verden. Det går som Jesus har sagt.

I dagens evangelium er der særligt to spørgsmål, der dukker op, sådan lidt i forlængelse af hinanden. Jeg må nok erkende, at jeg finder ikke svar på spørgsmålene; så en løsning ligger ikke sådan snublende nær – ikke for mig.

Jeg kan ikke helt komme væk fra spørgsmålet: Hvad er det for et gudsbillede, der ligger bag den tro, der mener at have ret til at slå vantro (anderledes troende) ihjel? Hvilket gudsbillede kræver drab for tro tjeneste? Og i forlængelse af dette: Hvad er det for en Gud, der skal forsvares på den måde? Eller, hvad er det for en tro, der tror, at den i det hele taget skal forsvare Gud?

Jeg vil godt kunne give noget af et svar på disse spørgsmål. For vi kender sådanne tanker fra visse dele af Islam. Men jeg vil egentlig helst, at vi netop ikke fokuserer på Islam, om end det måske er vor største trussel for nuværende i denne sammenhæng. Men der er også dele af Islam, der taler imod dette, så jeg kan i hvert tilfælde ikke sige, at det er Islams lære – vi kan højst sige, at nogle muslimer mener, at de derved tjener Gud. Men, hvad der for mig er vigtigere at bemærke er, at det ikke er muslimer, Jesus advarer disciplene imod; det er jødedommens troende. Det er mennesker, der læste det samme Gamle Testamente, som vi gør, som Jesus gjorde, og tror på Gud Fader den almægtige, eller, som Han ofte beskrives i GT: Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Og som antydnet tidligere, så er der også i kristenhedens historie kristne fraktioner/bevægelser/teologiske retninger, der har/havde samme opfattelse overfor anderledes troende, at de havde om nødvendigt ret til at slå ihjel.

Men der er en væsentlig forskel på alle disse og så disciplene: kendskabet til Faderen og Sønnen. De andre har aldrig kendt Faderen eller Sønnen, siger Jesus om mennesker, der ellers mener om sig selv, at de er troende. Men at mene, at man tjener Gud, behøver ikke også betyde, at man faktisk gør det. Men hele sagen viser jo, at selv forkvaklede og totalt misforståede gudsbilleder og tro kan drive mennesker til handling, og de er totalt overbeviste om deres tros rigtighed.

I min verden, er en gud, der skal forsvares mod anderledes troende en ynkelig gud. Hvis Gud Herrens hellighed og urørlighed skal forsvares af mig, så står det slemt til med Hans guddommelighed. Min opgave er ikke at forsvare Gud. Det må Han så sandelig selv klare.

Det er min opgave at forklare Gud, men i betydningen at åbenbare, eller vidne, som Jesus siger. Det er min opgave at fortælle om Gud. Det er en kristens opgave.

Der er egentlig mange kristne, der har en anden opfattelse. Der er mange kristne, der har den opfattelse, at når de møder kritik af Gud Herren, så skal de også forsvare Ham. Det bliver – undskyld mig – ofte meget ynkeligt. Det bliver ofte et fortvivlet forsøg på at retfærdiggøre Bibelens Guds billede overfor et forvansket, vantro eller forkvaklet Guds billede. Det bliver ofte et ynkeligt forsøg på at få Gud til at passe ind i, hvad vi mener om Ham, sådan lidt i forlængelse af, at mennesker mener at tjene Ham, når de slår ihjel.

Jeg kan ikke, og jeg vil ikke forsvare Gud, som end ikke ville forsvare sig selv, da Han i Sønnens skikkelse stod anklaget af det jødiske råd. Hvis Gud ikke er mand nok til selv at stå til regnskab for at være Gud, så må Han stige ned ad tronen.

Jeg kan ikke få andet ud af dagens ord af Jesus end det, at når Talsmanden kommer, vil han fortælle os om Jesus, åbenbare Jesu ord for os på en sådan måde, at vi også bliver i stand til at fortælle og åbenbare Jesus for andre mennesker, og vi er forpligtet på at fortælle det videre – og det kan blive med livet som indsats, for vantroen vil ”i tro” bekæmpe os, hvis ikke den omvendes og bliver til Kristus-tro. Jesus stiller ikke sine disciple hæder og ære i udsigt. Tværtimod. Men det vigtigste er heller ikke vor hæder og ære; men som Peter skriver det i

epistlen: det vigtigste er, at Gud i alle ting må blive herliggjort ved Jesus Kristus.

Jesus siger til disciplene, at nu har han sagt os, hvad der kan være konsekvenserne, når vi følger ham. Vi må også sige til verden: Nu har vi fortalt Jer om Jesus, og konsekvenserne for tro eller vantro må verden selv drage. Vi har fortalt det. Det er disciplenes kald. Og i det kald er Sandhedens ånd hos os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen